

Brev från och till medlemmar av familjen Gjörwell växlade åren 1780-1811 Ep...

Gjörwell, Carl Christoffer,

HS Ep.G 12:2

National Library
of Sweden

6
D R E F: ifrån Kongl. Bibliothecarien C. C. Gjernell til den Grofshandelen
Joh. Nilas och Fru Gystawa Eleonora Lindahl i Norrköping; dat.
Stockholm, Sidsommars-dagen, den 24 Junii, 1775.

(innehåll:

1) Mit onstaka Läse på en Sidsommars-dag. 2) Prof. Hegerwischs Besök och
Res. Nyköping. 3) Dängd af Svenska Minnes-Skrifter. 4) Min förstötta
nyttige älderdöm. 5) Skrivhanden til min Dotter. 6) Skogsgårdens
Käpsfodiceen. 7) Min Gustaf III:s Dödsdag Nyköping af Majoren C. S. Pollett.

Mina hjärteligen älskade Barn och Vänner;

För dessta Breffen från Begges mig få Kära Händer tackar jag
förbundna, och kan icke afstå, at på denne Dag, äfven min där
varande Johans Namnsdag, skrifwa et någorlunda tillbörligt Svar.
Min Dotter Nora är hos de andra Däruen på Sättra, och jag solo i
Staden, samt har i dag endast tillskap af min kärvarande John,
den Kamars Skalken Mandorf. Begge hafve vi druckit det oss få Kära
Lindahlska Skifets Skäl, och beder han på det ämaste källa. Nu
fitter han i det inra Rumet, eller mit kufotum, och läser uti Skof-
gårdens Käpsfodiceen, medan jag rafflar af dessta Rader.

Prof. Hegerwisch var förl. Sommar blott några veckor här i Sverige,
dem han delade emellan Stockholm och Uppsala, Kommande och
farandes Sjövägen. Här bodde han hos sin Sväger, Adriks Sabon Comer
på Söder. Jag skal med första Skifva honom til och begära några
Exemplar af denna hans Reiseleir; då min John iijserligen skal få
et med. Hade han vistis här få många Manader, som veckor, hade vi
ock af denne få upmärksame samt uti eget Maner tänkande Man
fåt en mycket märkvärdig bok. Han är ännu uti sina bästa år, hade
fru och Däru med sig. Jag hade ämnat bjuda honom, Pastor
Klachenburg och vår Mandorf på en Pastoral-middag, sedan tillbringa
Aftonen först uti Solituden och sedan uti kufotum; men hans
Skynnare skyndade så på afresan, at detta nöje gik mig utur
händerna: nu är jag glad, at det ej hande, ty då hade mine
Personalier förmodeligen blifvit vida längre.

9
Vadän med ntårnerande Minnes-Skrifter har jag riktigt feit, och skal
efterhand rubricera dem enligt det meddelde Mönstret; men min K. John har
ej lämnat mig sit omdöme, icke heller förfätrat mig om denna Biographiska
Längd utgjfvande à la siden, när den en gång blir färdig. Med

Stenwallarna

Med Stats-Secreteraren Rosenblad väntar jag mit Affkåd. Det måtte mig väl ej nekas; då min älderdöm, hvilken blejvit uti en Remiss til Concilie-Collegium förklarad ofskicklig at förföra et Bibliothek, kem at minskone blifva för Staten nyttig, som dyrnadest indrager en liten ådn.

För min lilla Söta Stafvas Dref af d. 23 Maji hembar mit Hjerta sig många öna sakfägelser. Jag längtar visserligen också ofta at vara Dig närmare, at få ofta jag ville kunna tröjka Dig inom min famn och til mit Hjerta; höjpas också, at den Dagen väl kommer. Dit Välfäänd och Din Källa äro imedlertid et stort glädje-ämne för mig, för den som uti alla saker söker det, som lättar, lugnar och gläder. Söta Mor min, Gudi lof! rätt väl, och idag är en bejymmedig Dag: ty snakanda Tankar och Önskingar mötas för inbördes Säfte från Rom, Norrköping, Stockholm och Sättra hos Unkiopret til alles vår Lejtsfärlighet. Drefvet til Kongl. Secreter. Linnemjelm afgick genast med Extra-Post, äfven som det til vår Söta Louise länmedes i egna händer. Den lilla tröga Skrifveriskan har dock gripit sig an at få ihop et Dref til Lulle, dock et få väikest Dref, at jag bilägger deraf en Affskrift för dit Gjelims-Arkiv; men hvad Degege mina Sann ofelbart med stort nöje lära lösa består uti bilagde utdrag af lilles fjfsta Dref ifrån Rom. Det har tilfälligt vis råkat tillfynda vår välle en förnämn och mächtig Herres Ynnest, som sjelfkraft erbidit sig at gjöra allt för honom. Glöm intet at förnämla min utmärkta Nöjagötning hos Hrne Pafch och Kuhlman samt deras Fruar, minn önas Respekt til Fröken Adlerberg, och framför allt min hjerteliga vördnad hos Fader Pehr Lindahl, den Heders Gubben. Den tredje Bilagan eller Bulletinen til den äfven af Eder Degege affkåde Mandorff berisfar, at vi än äro så skäligen förtrogne Vänner.

Jag nämnde i början af Drefvet J. Kofegartens i Altenkirchen Rhayfodieen, hvaraf andra bandet utkom för. är uti Leipzig i 8. Detta är en Samling af Oewres meles uti bunden och obunden Skrifast. Hans verser äro mig merändels för höge; ty jag orkar ej mer at anfömera mine Autorer, ehuru fler och kraftig den Tanken slutligen blir, som jag därutur drager; det är utomdelt bekant, at detta Sjyfta Smille har en egen fart, sigar och fräpvar starkt, blif ofta för ofv andra här nedre vundrande det okenbart.

del

dels offfentligt aldelas. Men bevar! när han blir på Jorden, går på
Rügen, det härliga Rügen, och beskriver för oss des läge, des
invånare och fina skänstör, då är han aldelas min man, de
läser jag så gerna med honom. Iti andra Bandet finnes sid.
55-132 en sådan samt aldelas pittoresque Res- beskrifning under
Namn af: Briefe eines Schiffbrüchigen. Denna har Hr. Mandorff
läst för mig uti Sjögårdsk. Parken, där smakade han oss Dubbel,
och Mandorff mångdubbelt, som både Kämmer D. Rosengarten
personligen och sjelf varit på det Romantiska Rügen, samt
talar derom allid med förtjusning, ja längtar dagligen efter at
återkomma til dese öster. Sid. 65 förekommer: Ufergottesdienst
im der Wite, som är juft et Original-Stycke. Iti samma Band
finnas också et Minne öfver den förtäffelige och i Göttingen
år 1793 aflidne Majoren Carl Ge. Polletts jämte Fragmenter
utur hans Journal och andra handskrifna Anteckningar. Dessa
äro särdeles intressante och den ädle Mannens både Snille och
Hjerta mycket hedrande. Jag kan ej underlåta, at för min
John här affskrifva följande Ställe, rörande Kon. Gustaf III: s
Dödsdag. Märk: den unge Polletts kände Konungen noga, och hade tjent
under Konungen i kriget. Han skrifver derom således sid. 278:
"Das Meistersück der Bosheit ist democh gelungen - Gustav ist
nicht mehr. Am Morgen des neun und zwanzigsten März
blies er seine große Seele aus. Ruhig gieng er ins besere Leben
hinüber. Mit jener Geistesgegenwart, die auch unter den
drohendsten Gefahren ihn nie verließ, nutzte er seine letzten
Augenblicke, um seinem Sohne den Thron, und seinem
Reiche die Ruhe zu sichern. Er rief seinem Bruder, und
befahl seiner treuen Obhut Reich, Volk, Sohn und Gemahlin.
Er rief seinem Sohne. Mit Rührung und zärtlicher Besorgniß.
blickte er den zarten Jüngling an. Mögest du glücklich
seyn, sprach er, als iches war! Möge die Krone milder schwer
auf deiner Scheitel drücken, als auf der Scheitel deines Vaters!
Ist kam Gustav Armfelt, sein Freund, sein Vertrauter, sein
Gefährte in beseren Tagen. Demigen von unbändigem Schmerz
jartzte.

stürzte er nieder an dem Sterbebette seines Königs und seines Freundes.
Gustav lächelte ihn an. Erinnerung vergangener schöneren Zeiten kam
in seine Seele. Er sammelte seine fliehenden Kräfte. Er ließ die
Vollmacht zur Oberstadthalterstelle, sich binden. Er unterzeichnete
sie mit sterbender Hand, und überreichte sie seinem Liebling.
Nimm dies, sprach er, wie den letzten Beweis meiner Essentialität
für deine langen und getreuen Dienste. Sey meinem Sohne was du mir
warst. Grüße meine Freunde. Empfiehl mich meinem Volke.
Habe ich jemanden beleidigt, so bedenk' er, daß auch ich Mensch war,
und vergelte mir! Ich vergelte, alles! — So sprach er — wenig Sand,
fräulein rannen noch einzeln durch die Uhr hinauf — abgelaufen
war die Kette — der Zeiger stand — rückte noch ein wenig — stand wieder —
und Gustav war hin. — — — O Gustav, o mein König, steh, da du im
Staub liegst, da dein verriegeltes Ohr mich nicht mehr hört, da
dein leutfeliger Mund keine Gnaden mehr ausspricht, da deine gern
ausstreckende Hand keine Beförderungsblätter mehr unterzeichnet
steh, wo alle Hände rufen, die mich als Unterthan an dich knüpfen.
steh will ich laut so sagen, daß ich dich, als Menschen, unaussprechlich
liebte; daß ich, als meinen Wohlthäter, dich über alles hochschätzte,
und daß du oft, zu oft nur mich jammertest, wenn der König
dich zwang, den Menschen zu verläugnen?

Forlåt, om jag nu ej förmår skriva mera. Jag har alltså
Minne, och så Känslas. Nog sagt. Jag omfamnar Eder Begge af
alt hjerta.

Gjornwell.

Anmärkning.

Bilagor fogas ej til detta Brev: ty min Dotter's Brevet — som i frän
Sättra innehåller blott Familianteter och Particulariteter. Brevet ifrån
Rom och les Melletins til H. Handens finnas fogade vid Brevet
til H. Commeric. Rådet Baron Patrik Alströmer, dat. d. 16 Junii 1795.